

Egy hét Scarboroughban

Hogy miért éri meg családot, iskolát, hétköznapi apró-cseprő teendőket hátrahagyva egy hétre diáknak elszegődni egy angol kisvárosba? A számos ellenérv és bizonytalansági tényező mellett bőven akad mellette szóló érv. Először is kilépve a mindennapi mókuserékből, rutinból, szakmailag feltöltődhet, gyakorolhatja a nyelvet, amit tanít, emberekkel ismerkedhet, tanulhat, megmerítkézhet a helyi kultúrában.

Nem először jártam Angliában, mégis újra és újra részesedem meglepetésben, mindig látok, tapasztalok valami izgalmasat. Például azt gondoltam, hogy ismerem az oktatási rendszerét, ami szegről-végről igaz is, de személyesen belépve egy középiskola falai közé, látva azt, hogy mi és hogyan történik ott, új megvilágításba került és kiegészült az eddigi tudás. Természetesen még most sem tudok mindent, ha a kinti tanáromat kérdeztem, ő sem tudott minden kérdésre teljes bizonyossággal választ adni. De egy szelet sokkal érthetőbb lett. Az ottani szemléletet meghatározza a folytonos pozitív megerősítés, amiben a diákok az iskolagyűlések alkalmával hétről-hétre részesülnek. Nagyon szimpatikussá tette a rendszert a nálunk kivitelezhetetlen, napi 5 órából álló órarendi beosztás a napi egyszeri 20 perces kiscsoportos mentori konzultációval, vagy akár a következetesen átgondolt és alkalmazott fegyelmezési eljárás. A kívülről uniformizáltak, szigorúnak tűnő iskolai egyenruha a gyerekek számára természetes és még esti rendezvények alkalmával is szívesen hordott viselet (ahogy azt egy jótékonysági esten tapasztaltuk). A digitális tábla szerves része a tanórai munkának. Az iskolai munka első sorban a project- és csoportmunkára épül, benne teret biztosítanak a folyamatos, személyes visszacsatolásnak. Ebben a szerkezetben az iskolai munka nyugodt légkörben zajlik. Az iskola kiváló kiegészítő létesítményekkel rendelkezik: külön épület a vizuális, a fejlesztő, az informatikai részlegnek, valamint óriási szabadtéri sportpályák.

Szerencsésnek mondhatom magam a szállásadóimmal kapcsolatban is, egy nyugdíjkort éppen átlépő középosztálybeli értelmiségi házaspár mindennapjaiba pillanthattam be. A Brexit-tel kapcsolatban rendkívül nyitottan nyilatkoztak, igazából nem értik a mellette szavazókat, hiszen az, hogy Anglia Európa része, számukra teljességgel természetes. Mint ahogyan az is, hogy költözni nem olyan nagy dolog, Anglia-szerte már kb. 8 helyen laktak a házasságuk 30-40 éve alatt.

Üdítő volt megtapasztalni, hogy az angolok valójában mennyire nyitottak. Ez derült ki lépten-nyomon az ott-tartózkodásom alatt. A kisvárosi angol kocsmákban (pub-okban) megszóított látvány fiatalok, idősek és még idősebbek együttes jelenléte: nem zavarja őket, ha más korosztály, más nyelvű vagy vallású ember van jelen egy helyen. Kedélyesen társalogtunk a bárpultos hölgygel vagy fiatalemberrel, de akár a buszvezetővel, vámkezelővel, múzeumi teremőrrel, pályaudvaron szolgálatot teljesítő biztonsági emberrel, eladókkal vagy jegyárúsítóval is. Mindenhol segítőkészek és udvariasak voltak és még mosolyogni sem felejtettek el. Őszintén, a munkájuk részeként.

Az iskola, ahová bejelentkeztünk, az **Anglolang, Academy of English** nevű nyelviskola, mely tartalmilag és emberileg is kiválóan teljesített. A tanfolyam, amin részt vettem az **Effective Use of Technology** (A technológia hatékony használata) címet viselte. Délelőttönként a szintünknek megfelelő nyelvi fejlesztő órákon vettünk részt: szókincsbővítő feladatokat oldottunk meg, videókat néztünk és elemeztünk, megtanultunk étkezéssel kapcsolatos rengeteg kifejezést, vagy például az iskolarendszerükről beszélgettünk. Mivel őszi kurzusra jelentkeztünk (**október 9-13**), ezért a vártnál sokkal kevesebb résztvevő volt jelen a nyelvi szinteknek és délután az érdeklődési körnek megfelelően beosztott „diákokkal”, azaz velünk, tanárokkal. Köztük is öten voltunk magyarok, hárman svájciak, egy brazil, egy német, egy szaúd-arábiai tanár és egy bolgár igazgató. Szép volt megtapasztalni a magyarok összefogását, hogy együtt programoztunk esténként, együtt töltöttük a szombatot is és elhatároztuk, hogy itthon is fogunk találkozni, sőt talán közösen is pályázhatnánk a közel-jövőben.

A délutáni kurzuson a digitális technológiának a tanításra-tanulásra kifejlesztett applikációival, wikikkel, és eszközökkel ismerkedhettünk meg, gyakorolhattuk a nyelvtanítást. Ezek közül néhány, a teljesség igénye nélkül: plickers, bookcreator, class dojo, padlet, quizlet, kahoot, snagit, telegra.ph, azután néhány, a tanárok mindennapi gyakorlatában használható eszközök, illetve alkalmazások: quietube, snipping tool, Goo.gl. Tanárunk, Dan stílusa magával ragadó, ösztönző és felszabadító volt.

Az egész iskolai hangulatot ez a közvetlen, baráti légkör jellemezte, talán a kis létszám miatt is. Érdekes volt látni, hogy a kezdetben rendkívül zárkózott, távolságtartó tanárunk a végére milyen közvetlen és egyre nyitottabb lett felénk, sőt az utolsó este ő kezdeményezte a közös koncertlátogatást. A tapasztalatok, élmények és ismeretek szabad áramlása üdítőleg hatott minden résztvevőre, oktatóra és vendéghallgatókra egyaránt. S végül, de nem utolsósorban egy helyi, a fentebb említett 11-től 16 éves korú gyerekek számára való középiskola meglátogatása tette teljessé a hetet.

Jártunk még Yorkban, a vikingek alapította városkában, megnézhattük, hogy mi ihlette J.K. Rowlingot a Harry Potter egyik színhelyének megválasztásakor, illetve Whitbyben, ahol pedig Bram Stoker képzelte el először Dracula hercegi várát.

Egyértelműen pozitív az utazás végkicsengése. Megérte a sok fáradság, vesződség, pályázat-írás, a határidők miatti illetve az iránti aggodás, hogy egyáltalán megkapjuk-e az Erasmus-támogatását. Köszönet mindenkinek a hozzájárulásáért.